

Droomhuis in de duinen

Om zich in te leven, verbleef de architect vier dagen in de duinen. Zo kwam hij op het idee van dit half verscholen huis in camouflagedkleuren op de Wadden.

TEKST HARMEN VAN DIJK FOTO'S PIETER KEERS

Wie droomt er niet van een vakantiehuisje op een Waddeneiland, verscholen in de duinen, met de zee op gehooraafstand? Helaas zijn ze dun gezaaid en mogelijkheden om iets te bouwen zijn er nauwelijks.

Op Vieiland geldt zelfs een bouwstop. Toch verrees daar vorig jaar 't Kulkje. Om het te kunnen bouwen, moest een bestaand huisje met dezelfde naam uit de jaren zeventig worden gesloopt, vertelt architect Jacob Borren. "Het was echt niet veel: keutenkastbouw met een dak van asbest. Op dezelfde plek mochten we iets nieuws bouwen." Hoe slecht van kwaliteit ook, zo'n sloophuisje is behoorlijk prijzig. Tel daar de nieuwbouw bij op en je moet denken aan 'amsterdamsse prijzen' bij zo'n project.

Voor een architect is het een buitensporing om op deze plek te ontwerpen, zegt Borren. Er gelden weliswaar strenge regels, maar dat maakt het juist een leuke puzzel. Het huis is een stuk groter dan het lijkt, maar liefst 240 vierkante

meter. Een derde zit half onder de grond. Je mag hier niet zomaar een gat graven, maar wel tegen een duin aanbouwen. Dat hebben we gedaan." In het betonnen souterrain zitten twee slaapkamers, een badkamer, sauna en berg-ruimtes. Aan de enige kant die niet in de grond schuilt, is de entree van het huis en zitten de ramen van de slaapkamers. "Door de entree en technische ruimtes beneden te maken, is de eerste verdieping een open ruimte met rondom glas. Dat vind ik het mooie van dit ontwerp. Je hebt een panorama-uitzicht op de duinen, maar doordat het dak flink overstreekt, voelt het toch beschut."

Het gedeelte van het huis dat boven het maaiveld uit komt is een constructie van massief hout. "Die is helemaal in de fabriek gemaakt en kon hier in drie dagen neergezet worden. Dat is fijn in een omgeving waar weer en wind vrij spel hebben." Alleen in het trappenhuis naar de eerste verdieping met meer slaapkamers is een staalconstructie gebruikt.

't Kulkje is groter-deels uit hout opgetrokken. Alleen het souterrain, dat tegen een duin aan ligt, is van beton.

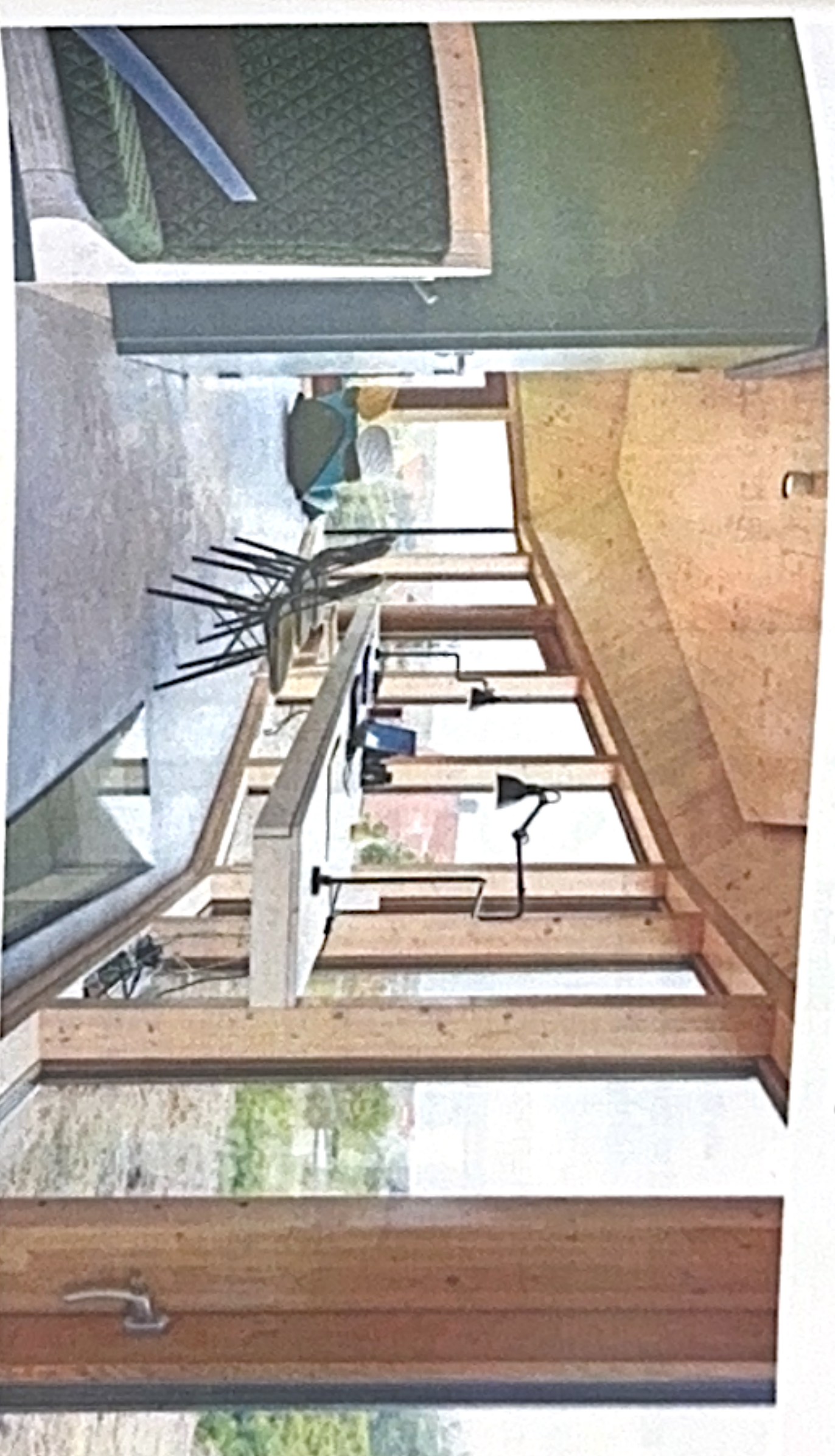

FOTO COLOURBOX

Wat?
Ruum vakantiehuis
Waar?
Oost-Vriesland
Gebouwd in:
2017

Architect:
Jacob Borren,
Borren Staalenhoof Architecten

Het huis is geschikt voor grote gezelschappen, dat was de wens van de opdrachtgevers. Borren kent ze goed, hij maakte ook het ontwerp voor hun 'doordeweekse' woning. "Het is een jong gezin en ze zijn ontzettend blij met dit vakantiehuis", zegt hij. Ze zijn niet happig op publiciteit, wat voorspelbaar is, want 't Kulkje is een jaloersmakend bezit. De wensen van de opdrachtgever stuurden Borren in een richting die wat ongebruikelijk is voor zijn bureau, Borren Staalenhoof Architecten. "Wij zijn meer van het zuivere functionalisme, rechte lijnen. Wij vinden iets niet zo snel saai."

Maar hier koos Borren bewust voor een organische vorm die zich vanzelfsprekend in het dunlandschap nestelt. "Toen ik de opdracht kreeg, ben ik vier dagen in het oude bungalowtje gaan zitten om de plek tot me te nemen en te schetsen. Normaal ben ik niet zo zweverig, maar dit kon ik niet achter een tekentafel ontwerpen."

Zo ontstond een huis in camouflagedkleuren, met als grote blikvanger het gefacetteerde dak afgewerkt met houten latten. Het interieur is deels ontworpen door Borren; de keukens en de ingebouwde kasten en bedden. Verder nam ontwerper Christen Stakenburg de inrichting voor haar rekening. "Een stoel uit het vorige huisje heeft weer een plaats gekregen. En het naambordje hangt hier weer, als herinnering."

BELLEN MET hovenier Jan

'Maak van een boom geen kapstok'

De meldoorn en sierkers worden wel erg groot, Jan. Hoeveel mag er af en wanneer?

"Je moet ze nu snoeien, als je de groei wilt remmen. Met de takken die je eraf haalt verdwijnen ook heel veel bladeren met voedingsstoffen daarin. Het resterende blad zorgt ervoor dat de snoeiwond voor de winter al een beetje dichtgroeit. De richtlijn is dat je nooit meer dan maximaal 20 procent van het totale volume van een boom snoeit. Wel verdeeld over de hele boom. Dus niet alleen takken weghalen aan de kant waar je het beste bij kunt of aan de kant van de buren. En houd de natuurlijke vorm van de boom aan. Er zijn mensen die alle bomen in een bolvorm knippen in plaats van ze uit te dunnen. Bomen kunnen echt lijden onder mensen. Jammer, ze gaan vaak meerdere generaties mee."

Bij dikke takken is een kettingszaag gemakkelijker dan een snoei-zaag. Let wel op dat je niet te dicht op de stam zaagt. Aan de basis van elke tak zit vaak een geribbelde verdikking, de takkraag. Die laat je zitten. Je moet precies op de grens van die bobbel de tak afzagen, dan houdt je de snijwond zo klein mogelijk en krijg je geen stam met 'kapstokhaakjes'."

Henry de Lange vraagt wekelijks tuintips aan hovenier Jan Vlegghert uit Dordrecht.

